

Arrest

nr. 116 146 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 26 januari 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 15 oktober 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 juni 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 augustus 2009 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescher-

mingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 9 november 2009 met nr. 33 811.

1.4. Verzoekster diende op 30 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

1.5. Verzoekster diende op 18 februari 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 maart 2010 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Het hiertegen ingestelde annulatieberoep werd door de Raad verworpen (RvV 18 juni 2010, nr. 45 074).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 april 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde beslissing ontvankelijk werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 20 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde beslissing ongegrond werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 18 september 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.09 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B.(...), Z.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

+ kinderen :

B.(...), L.(...) (...)

geboren te (...)

B.(...), L.(...) (...)

geboren te (...)

B.(...), F.(...) (...)

geboren te (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem van B.(...) Z.(...) kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat : “ het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Derhalve

1)kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2)kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster twee middelen aan waarin ze telkens de schending opwerpt van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt daarbij als volgt:

“2.1.Eerste middel

Schending van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster 4 kinderen heeft, terwijl zij op 30.04.2012 moeder is geworden van een 5e kind met name B.(...) M.(...) (cf. ook vermeld op stuk 3).

Dat de psychiatrische problematiek van verzoekster er hierdoor alleen maar erger is op geworden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.2.Tweede middel

Schending van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing d.d. 20.08.2012 met kennisgeving d.d. 18.09.2012 geen rekening heeft gehouden met het aangetekend schrijven van de raadsman van verzoekster d.d. 14.09.2012, zoals verstuurd op 15.09.2012, en de bijhorende stukken volgens aangepaste inventaris (stuk 3).

Dat de nieuw opgestuurde stukken - uitgaande van steeds dezelfde behandelende artsen (cf. ook stuk 4) blijken geven van de blijvende ernstige depressieve stoornis, aanpassingsstoornissen en angsten.

Dat de ziekte met continue behandeling vanaf 2009 en eerstvolgende consultatie bij Dr. A.(...) M.(...), psychiater, d.d. 19.11.2012 aan de criteria voldoet van art. 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een aangetekend schrijven van haar raadsman van 14 september 2012, verstuurd op 15 september 2012, toe, alsook een medisch getuigschrift van dokter J. D. P. op datum van 4 oktober 2012.

3.2. Beide middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Beide middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van de in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet vermelde substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster laat na om uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, die de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter regelt, zou schenden.

3.4. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij moeder is geworden van een vijfde kind en dat er geen rekening is gehouden met de nieuwe opgestuurde stukken, voert zij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Verzoekster diende op 30 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het kader van deze aanvraag werden een reeks medische attesten neergelegd die de periode bestrijken van 4 juli 2009 tot 26 december 2011. In de bestreden beslissing, die dateert van 20 augustus 2012, wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 11 juli 2012, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing.

3.6. Verzoekster kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid verwijten doordat hij geen rekening heeft gehouden met de stukken die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlagen 3 en 4). Deze stukken dateren immers van na de bestreden beslissing van 20 augustus 2012. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.7. Het feit dat in de bestreden beslissing niet alle namen van de kinderen van verzoekster zijn vermeld, betreft een materiële misslag die geen invloed heeft op de wettigheid ervan. Voor zover verzoekster stelt dat haar psychologische problematiek door de geboorte van haar vijfde kind verergerd is, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoont dat zij deze informatie aan de gemachtigde van de staatssecretaris had meegedeeld, waardoor deze daar onmogelijk rekening mee kon houden. Waar verzoekster meent dat *“de ziekte met continue behandeling vanaf 2009 en eerstvolgende consultatie bij Dr. A.(...) M.(...), psychiater, d.d. 19.11.2012 aan de criteria voldoet van art. 9ter van de wet van 15 december 1980”*, merkt de Raad op dat het aan haar is om dit concreet aan te tonen, waarbij een blote bewering geenszins afdoende is.

3.8. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN